

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Jolanta Kazberuk (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Bohdan Bieniek

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 października 2013 r. w B.

sprawy z odwołania J. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 grudnia 2012 r. sygn. akt III U 632/12

I. prostuje oczywistą niedokładność zawartą w wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 11 grudnia 2012 r. w ten sposób, że określa zamiast „Komendy Miejskiej (...)w S.” prawidłową nazwę zakładu pracy J. Ł. „Komenda Wojewódzka (...) w S. - Wojewódzki (...) w E.”,

II. oddala apelację.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 3 sierpnia 2012r., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (DZ. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił J. Ł. prawa do emerytury, ponieważ nie wykazał on 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy jedynie 25 lat, 3 miesiące i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych i nie uznał, aby w tym czasie pracował on w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od tej decyzji J. Ł. wskazał ma okresy, w których pracował w warunkach szkodliwych. Wymienił również stanowiska, które wówczas zajmował.

Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. Ł. prawo do emerytury od dnia 10 lipca 2012r., zaliczając do pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia od dnia 15

września 1975r. do 23 listopada 1982r. w K. Miejskiej(...)w S. oraz okres zatrudnienia od 8 lutego 1983r. do 31 lipca 1991r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w E..

Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od 15 września 1975r. do 23 listopada 1982r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku funkcjonariusza pożarnictwa. Ze świadectwa pracy z dnia 10 maja 2012r., akt osobowych i zeznań świadków E. J., J. C. (1) oraz odwołującego wynikało bowiem, że pracował on wówczas w warunkach szczególnych. Ponadto na rozprawie złożył on szereg dokumentów, świadczących o takim charakterze jego pracy.

Sąd pierwszej instancji również przyjął, że odwołujący pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) w E. od 8 lutego 1983r. do 31 lipca 1991r. i świadczył pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach jako strażak, tj. określoną w wykazie A, dziale XIV poz. 23 załącznika do w/w rozporządzenia oraz w dziale XIV poz. 23 rozporządzenia Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej Nr16 z dnia 31 marca 1986r.

Zdaniem Sądu Okręgowego świadek E. J. potwierdził okoliczności związane z pracą odwołującego. Jego zeznania przyczyniły się do wyjaśnienia rozbieżności w świadectwach pracy i wykazały, że odwołujący nie był rewidentem, a zawodowym strażakiem. Podobnie zeznał, świadek J. C.. J. Ł. zaś podał, że ma ukończone kursy dla podoficera pożarnictwa, przeszedł wymagane szkolenia i zdobył potrzebne uprawnienia do pełnienia funkcji komendanta gminnej straży pożarnej, posiada nominacje na stopień plutonowego pożarnictwa, a zaczynał od szeregowca. W (...) Przedsiębiorstwie (...) w E. pracował jako strażak – dowódca zmiany, oprócz ochrony zakładu pracy, także jeździł do pożaru z innymi strażakami, gdyż podlegali oni operacyjnie Komendantowi Rejonowej Straży Pożarnej.

Sąd pierwszej instancji uznał, że J. Ł. udowodnił, że spełnia wszystkie przesłanki do przyznania emerytury od 10 lipca 2012r., w tym posiada 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Tym samym, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu naruszenie:

1. art. 227 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 233 k.p.c. poprzez niezgodność ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na pominięciu przyznanych przez wnioskodawcę, a także potwierdzonych przez świadków okoliczności, iż w Wojewódzkim (...) w E. wykonywał również inne czynności i prace (administracyjne, szkoleniowe, palacza) co wyklucza świadczenie pracy stale i w pełnym wymiarze, a co miało wpływ na wydane orzeczenie Sądu,
2. prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie uzasadnienia i wskazania dlaczego pominięta przyznana okoliczność wykonywania przez odwołującego innych prac w Wojewódzkim (...) w E.
3. prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 1, 2 i 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze poprzez niewłaściwą subsumpcję mającą wyraz w uznaniu, że wnioskodawca na stanowisku referenta w Wojewódzkim (...) w E. wykonywał pracę zaliczaną do prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz że na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Wskazując na powyższe, organ rentowy wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku w całości, tj. o oddalenie odwołania ubezpieczonego, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest niezasadna, gdyż Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego i przeprowadził właściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie naruszył przy tym przepisów prawa procesowego i materialnego.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia Sądu Okręgowego oraz argumentację prawną przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Należało przy tym sprostować, na mocy art. 350 § 1 k.p.c., sentencję zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, zastępując wyrażenie „Komendy (...) w S.” słowami: „Komenda (...) w S. - Wojewódzki (...) w E.”.

Spór w rozstrzyganej sprawie dotyczył prawa do emerytury, na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U z 2009 r. Nr 153, poz. 1227). Zgodnie z tym przepisem ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1, tj. 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet. Według ustępu 2 tego przepisu za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach dla ustalenia powyższego uprawnienia uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Z kolei za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uważa się pracowników wymienionych w punktach 1-7 ust. 3 przepisu art. 32. W punkcie 7 wskazani zostali pracownicy jednostek ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w art. 15 pkt 1a-5 i 8 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (j.t.: Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380 ze zm.), którą był także Wojewódzki(...)w E. znajdujący się w strukturach Komendy (...)w S., w którym pracował wnioskodawca.

W zakresie wieku emerytalnego, rodzajów prac, stanowisk oraz szczegółowych warunków do nabycia prawa do emerytury art. 32 w ust. 4 w/w ustawy odsyła do przepisów dotychczasowych, tj. do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków: 1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat, 2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Według § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 9 rozporządzenia funkcjonariusz pożarnictwa nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: a) 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn albo b) 50 lat dla kobiet i 55 lat dla mężczyzn, jeżeli komisja lekarska do spraw inwalidztwa i zatrudnienia orzekła trwałą jego niezdolność do pełnienia służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, 2) wiek emerytalny osiągnął w czasie pełnienia służby albo w czasie zatrudnienia wykonywanego po zwolnieniu z tej służby, 3) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej przy wykonywaniu czynności o charakterze operacyjno-technicznym. Cytowany przepis odnosi się do funkcjonariuszy pożarnictwa, którzy posiadają co najmniej 15 lat służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej przy wykonywaniu czynności o charakterze operacyjno-technicznym. Dotyczy więc funkcjonariuszy pożarnictwa w ścisłym tego słowa znaczeniu. Z kolei w wykazie A dziale XIV poz. 23 mowa jest o pracach funkcjonariuszy pożarnictwa. Jest to pojęcie szersze od wskazanego wcześniej i obejmuje również m.in. członków zakładowych straży pożarnych, w skład których wchodzi pracownicy danego zakładu pracy (art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z 12 czerwca 1975 r. o ochronie przeciwpożarowej - Dz. U. Nr 20, poz. 106 ze zm. oraz art. 15 pkt 2 i art. 16a ust. 1-3 ustawy z 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej - tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380 ze zm.). Taki pogląd wyraził również Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 8 marca 2012r. (III AUa 115/12, LEX nr: 1298253).

Bezspornie, wnioskodawca osiągnął wiek 60 lat, nie pozostawał w OFE oraz posiadał ponad 25-letni okres ubezpieczeniowy. Kwestionowana była zaś przesłanka posiadania okresu piętnastu lat pracy w warunkach szczególnych. Zdaniem ZUS Sąd Okręgowy niezasadnie bowiem zaliczył do tego stażu zatrudnienie wnioskodawcy od 15 września 1975r. do 23 listopada 1982r. w Komendzie Wojewódzkiej Straży Pożarnych – w Wojewódzkim (...) w E.. Należało zatem rozważyć czy wówczas odwołujący pracował w warunkach szczególnych na stanowisku funkcjonariusza straży pożarnej (wykaz A działu XIV poz. 23 załącznika do w/w rozporządzenia). Czy wykonywał szeroko pojęte prace funkcjonariusza pożarnictwa stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd Najwyższy wielokrotnie bowiem podkreślał, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75; z dnia 24 marca 2009r., I PK 194/08, LEX nr 528152; z dnia 6 czerwca 2011r., I UK 393/10, LEX nr 950426). Z kolei wykonywanie pracy w warunkach szczególnych wymienionej w poz. 23 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do w/w rozporządzenia (prace funkcjonariuszy pożarnictwa) oznacza faktyczne realizowanie prac należących do obowiązków funkcjonariuszy pożarnictwa niezależnie od tego, czy osoba je wypełniająca posiadała w tym okresie formalny status funkcjonariusza pożarnictwa (wyrok SA w Katowicach z dnia 6 października 2011 r., III AUa 571/11, LEX nr 1171264).

Sąd Okręgowy nie naruszył przepisów art. 227 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 232 k.p.c. oraz zasady swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c., uznając, że wnioskodawca pracował w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze w warunkach szczególnych jako funkcjonariusz straży pożarnej.

W kwestii ostatniej z wyżej wymienionych zasad, dotyczącej granic swobodnej oceny dowodów – jak wskazuje judykatura - Sąd jest zobligowany uwzględnić wszystkie dowody przeprowadzone w postępowaniu, jak też uwzględnić wszelkie okoliczności towarzyszące ich przeprowadzaniu (wyrok SN z dnia 11 lipca 2002r. IV CKN 1218/00). Granice swobodnej oceny dowodów winny być wyznaczone wymogami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. W myśl powyższych dyrektyw Sąd pierwszej instancji rozważa w sposób racjonalny i wszechstronny materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych, a wiążąc ich moc i wiarygodność odnosi do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r. w sprawie II UK 685/98). Stąd o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. można mówić w sytuacji wykazania Sądowi pierwszej instancji uchybienia podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego rozumowania, zasadom doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. ZUS nie wykazał aby Sąd pierwszej instancji rozstrzygając niniejszą sprawę, naruszył powyższe reguły.

Wbrew stanowisku organu rentowego, Sąd pierwszej instancji uwzględnił okoliczności przyznane przez świadków E. J. i J. C. (1) oraz wnioskodawcę, iż wykonywał on wówczas różne czynności, w tym administracyjne, szkoleniowe i palacza. Ich realizacja była bowiem wpisana w specyfikę pracy funkcjonariusza straży pożarnej i nie zmieniała charakteru tej pracy jako wykonywanej stale i w pełnym wymiarze w szczególnych warunkach.

Sporny okres pracy J. Ł. właśnie na stanowisku funkcjonariusza straży pożarnej został udokumentowany świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 10 maja 2012r. (k. 6), wystawionym przez K. Miejską (...) w S.. Z tego dokumentu wynikało, że wnioskodawca od 5 września 1975r. do 23 listopada 1982r. stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace funkcjonariusza pożarnictwa w Komendzie Wojewódzkiej Straży Pożarnych – w Wojewódzkim (...) w E. na stanowisku funkcjonariusza pożarnictwa, wymienionym w dziale nr XIV poz. 23 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia 11 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 marca 1986r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy spraw wewnętrznych (Dz. Urz. MSW, nr 2, poz. 6). Z kolei w zwykłym świadectwie pracy z dnia 22 listopada 1982r. (k. 4, 5) wskazano odmiennie, że w w/w okresie był on zatrudniony w (...) w E. jako referent, a potem instruktor.

W aktach osobowych za ten okres również znajdują się angaże, orzeczenia lekarskie i zakres obowiązków wskazujące na stanowisko wnioskodawcy referenta i instruktora. Jednakże wszechstronna analiza dokumentacji osobowej w konfrontacji z zeznaniami świadków przemawiała za uznaniem, że wnioskodawca w spornym okresie pracował faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu jako funkcjonariusz straży pożarnej. Wskazują na to załączone do akt osobowych okresowe oceny kwalifikacyjne J. Ł. jako funkcjonariusza pożarnictwa za okresy od 1 czerwca 1975r. do 15 czerwca 1978r. i od 16 czerwca 1978r. do 30 kwietnia 1980r. oraz od 16 czerwca 1978r. do 31 marca 1982r. (k. 64, 64v, 70, 70v akt osobowych). Z ocen tych i innych dokumentów wynikało, że wnioskodawca był w ochronie przeciwpożarowej od 15 września 1975r. Jego warunki pracy płacy były ustalane w oparciu o przepisy stosowane właśnie wobec funkcjonariuszy pożarnictwa. Np. w angażu z dnia 15 września 1975r. wskazano, że na podstawie art. 2 ust. 7 pkt 2 dekretu z dnia 27 grudnia 1974r. o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa (Dz. U. nr 50 poz. 321), wnioskodawca został mianowany z dniem 15 września 1975r. funkcjonariuszem pożarnictwa w stopniu strażaka i powierzono mu obowiązki szefa zmiany w (...) w E. w systemie zatrudnienia 12 godzin służby i 24 godziny wolne (k. 55). Następnie, na mocy art. 6 ust. 2 tego dekretu, nadano mu stopień starszego strażaka od dnia 1 stycznia 1976r. (k. 54). Rozkazem personalnym nr 7/77 Komendanta (...) w S. z dnia 10 maja 1977r. został mianowany z dniem 21 maja 1977r. na stopień kaprała pożarnictwa (k. 51). Kolejnym rozkazem nr 4 Komendanta Wojewódzkiej Straży Pożarnej z dnia 15 maja 1979r. otrzymał stopień starszego kaprała pożarnictwa (k. 48), a rozkazem nr 10/92 z 12 maja 1982r. został od tego dnia plutonowym pożarnictwa (k. 38). Należy dodać, że w aktach osobowych znajdują się również akty ślubowania funkcjonariusza pożarnictwa z dnia 10 września 1975r. (k. 29) i świadectwa ukończenia kursów młodszych podoficerów pożarnictwa (k. 26, 27).

Ze spójnych zeznań przesłuchanych przed Sądem Okręgowym świadków E. J., J. C. (1) oraz wnioskodawcy (k. 32v- 33, 34) wynikało, że faktycznie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu obowiązki funkcjonariusza pożarnictwa. Był on również referentem i instruktorem w pożarnictwie, co mieściło się w zakresie prac funkcjonariuszy pożarnictwa. Skarżący pełnił funkcję dowódcy zmiany. Brał udział w akcjach gaśniczych. Jak podał E. J., w akcji brała udział zawodowa straż pożarna oraz strażacy z Wojewódzkiego (...) w E.. Towarzyszyła im także jednostka wojskowa. Gdy wnioskodawca nie musiał jechać do pożaru, to pracował na strażnicy, konserwując sprzęt, sprawdzając motopompy. Poza tym jako młodszy podoficer był instruktorem ochotników na kursach trwających 1 – 3 miesiące. Prowadził ćwiczenia na placu ze sprzętem w zakresie rozwijania węża i drabin oraz obsługi motopomp. W niedziele, dodatkowo wykonywał obowiązki palacza. Palacze mieli bowiem wówczas dzień wolny i zastępowali ich funkcjonariusze straży pożarnej. Wnioskodawca pracował w mundurze strażackim. Jego pobory i awanse (stopnie) były ustalane według stawek i obowiązujących funkcjonariuszy straży pożarnej.

Zeznania wskazanych świadków zasługiwały na uwzględnienie. Było one bowiem rzeczowe i logiczne. Świadkowie pracowali razem z J. Ł. w spornym okresie. E. J. był nawet jego przełożonym (komendantem). Stąd charakter pracy odwołującego był im doskonale znany. Zeznania te korespondują z treścią akt osobowych.

Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe o zeznania świadka D. S. (k. 62v). Świadek jest obecnie komendantem Miejskiej (...) w S.. Potwierdził on, że wnioskodawca był zatrudniony od 15 września 1975 r. do 23 listopada 1982r. w Komendzie (...) w S. - Wojewódzkim (...) w E. i w tym czasie wykonywał pracę funkcjonariusza pożarnictwa.

Na podstawie powyższych dowodów należało uznać, że wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia w Wojewódzkim (...) w E. pracował jako funkcjonariusz straży pożarnej, o którym mowa pod poz. 23 dział XIV wykazu A załącznika do w/w rozporządzenia, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Taką pracę bezsprzecznie wykonywał. Jednoznacznie potwierdzają to zeznania świadków i treść akt osobowych. Nie podważały tego okoliczności przyznania przez świadków i wnioskodawcę, iż wykonywał on również inne czynności i prace (administracyjne, szkoleniowe, palacza). Wbrew stanowisku organu rentowego, okoliczności te zostały uwzględnione przez Sąd pierwszej instancji w motywach rozstrzygnięcia przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy uzasadniając swoje stanowisko w tej mierze, nie naruszył art. 328 § 2 k.p.c. Z ujęcia redakcyjnego tego przepisu wynika, że punktem wyjścia dla przedstawienia w pisemnych motywach wyroku materialnoprawnej koncepcji rozstrzygnięcia sprawy

powinny być prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne. Ustalenia muszą zaś odpowiadać postulatowi jasności i kategoryczności. W uzasadnieniu wyroku musi znaleźć odzwierciedlenie dokonany wybór dowodów, które stanowiły podstawę zrekonstruowanych faktów (podstawę faktyczną rozstrzygnięcia), a także wybór określonych przepisów, będących jego podstawą prawną, ustalenie w drodze wykładni ich znaczenia oraz zastosowanie norm prawnych w związku z poczynionymi ustaleniami faktycznymi. Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 2011 r. (II PK 168/10, LEX nr 786375), a uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie odpowiada wyżej wskazanym wytycznym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego fakt, iż ubezpieczony w ramach swych obowiązków prowadził również szkolenia, zajmował się sprzętem przeciwpożarowym aby utrzymać jego sprawność, jak również czasami zastępował palacza, nie ma wpływu na ocenę charakteru jego pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Należały one bowiem do rodzaju prac wykonywanych przez funkcjonariusza straży pożarnej oraz do obowiązków wnioskodawcy związanych z zajmowanym stanowiskiem dowódcy zmiany.

W świetle przedstawionych okoliczności, podzielić należy zatem ocenę dokonaną przez Sąd Okręgowy, iż zebrany materiał dowodowy w pełni pozwalał na przyjęcie, że J. Ł. w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych funkcjonariusza pożarnictwa, określoną w wykazie A dziale XIV poz. 23 załącznika do w/w rozporządzenia.

Sąd należało zaliczyć sporny okres zatrudnienia od 15 września 1975r. do 23 listopada 1982r. w Komendzie Wojewódzkiej Straży Pożarnej – w Wojewódzkim (...) w E. do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych. Wraz z okresem zatrudnieniem skarżącego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w E. od 8 lutego 1983r. do 31 lipca 1991r., którego ZUS ostatecznie nie kwestionował, straż ten wynosi wymagane 15 lat.

Sąd Okręgowy nie naruszył zatem art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 1, § 2 i § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, uznając że J. Ł. legitymuje się piętnastoletnim okresem pracy w warunkach szczególnych, uprawniającym do nabycia prawa do emerytury. Należy przy tym podkreślić, że przy ocenie prawa J. Ł. do emerytury nie mógł mieć w ogóle zastosowania art. 184 w/w ustawy, jak błędnie przyjął w zarzutach apelacji ZUS. W sytuacji wnioskodawcy, urodzonego przed dniem 1 stycznia 1949r., należało bowiem uwzględnić art. 32 w/w ustawy. Sąd Okręgowy zasadnie zatem przyznał J. Ł. prawo do emerytury, na podstawie art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Dlatego orzeczono jak w punkcie drugim sentencji, na podstawie art. 385 k.p.c.